

[Olufson.]

ærede Ordfører for Venstre, der fremkom med en Kritik af Hastværksarbejdet med dette Lovforslag. Jeg synes ikke, det er helt berettiget at fremkomme med en saadan Kritik fra Venstres Side. Vi fra vor Side har gjort, hvad vi kunde, for, at dette Lovforslag kunde komme til Afstemning her i dette høje Ting og komme over til Landstinget, der har været afholdt 13 Udvalgs-møder, og jeg maa sige, at det har ikke altid været lige let netop at faa det ærede Medlem til at danse med. Det synes, som om man fra det Partis Side ikke havde saa synderligt Hastværk med at faa dette Lovforslag til anden Behandling eller muligvis faa det gennemført her i denne Rigsdagssamling. Vi har gjort, hvad vi har kunnet, fordi vi mente, at hvis man fik Lovforslaget formet, som vore Ændringsforslag giver Udtryk for, vilde det være og kunde det blive et Middel til at hjælpe en Del af de Landbrugere, der ellers vilde knække sammen under den Landbrugskrise, vi er inde i. Men vi har paa den anden Side ikke villet være med til at tage det oprindelige Lovforslag, der var bygget saaledes op, at Staten hverken havde Kontrol eller Indseende med eller den mindste Smule Garanti for, hvorledes disse Laan blev anbragt, og derfor har vi udformet Ændringsforslagene, som vi har gjort.

Det er ret betegnende at se, hvorledes det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal nu sætter ind mod de Steder, hvor vi har prøvet paa i nogen Grad at faa en Garanti og Kontrol over disse Midler. Naar vi i Ændringsforslaget under Nr. 12 er gaaet med til at yde Laan mod en Kaution kun for 25 pCt., og naar man sammenligner det med, at det ærede Medlem som Landbrugsminister i det Forslag, han fremsatte den 29. November 1927, krævede fuld Garanti for hver eneste Øre, ikke vilde sætte en eneste Øre usikkert for Staten, forstaar man ikke rigtig disse Betragtninger fra det ærede Medlem. Den Gang gik det ærede Medlem som Landbrugsminister saa vidt, at han krævede Kaution baade fra Slægt, Venner og Bekendte, han krævede endog, at Kreditorerne foruden at give et væsentligt Afslag til Akkordens Gennemførelse skulde kautionere for den tilbageværende Del af Gælden, ja, han gik saa vidt, at han krævede, at Bankerne, der skulde være medvirkende til Akkordordningens Gennemførelse, ogsaa gav deres Kaution. Han krævede med andre Ord fuld Kaution for alle de Midler, Staten stillede til Raadighed. Hvis det ærede Medlem havde været den store Lovgiver, som han undertiden giver sig Udseende af

at være, og som andre Folk tror at han er, saa kunde man ganske roligt have taget den Lov, der den Dag i Dag er gældende, og som gælder indtil Udløbet af 1932 — og som den Gang blev fremstillet som et af de store Lovgivningsresultater fra Venstres Side —, og have ført den ud i Livet, og saa behøvede dette Lovforslag ikke at have været gennemført. Men netop fordi det ærede Medlem mod vor Villie, paa Trods af vore Advarsler, ikke vilde være med til at sætte Statsmidler ind, lade Staten gaa ind med nogen Risiko, fik denne Lov ikke nogen Betydning. Derfor er det, vi staar paa akkurat den samme Linie, som vi stod paa i 1927—28; vi siger: Hvis Gælden skal nedskrives og det er en Betingelse for, at disse Mennesker kan hjælpes, saa maa Staten være villig til at sætte en Del ind, og vi gaar med til mod en meget ringe Sikkerhed at sætte 75 pCt. ind af det Beløb, der skal til, for at Akkordordningen kan gennemføres. Og saa forekommer det mig ikke, at man fra anden Side kan sige, at denne Lov vil blive betydningsløs. Jeg tror, den ringe Sikkerhed, der her er fordret, er netop saadan, som jeg udtrykte det i min Forklaring af Ændringsforslagene: den vil byde Staten en vis Form for Sikkerhed, men samtidig give den Bevægelighed, der er nødvendig for, at Akkordloven virkelig kan faa nogen Betydning.

Det ærede Medlem mente, at naar de stemte imod Ændringsforslag Nr. 14, var det faktisk at give Landbrugsministeren en Tillidsserklæring. Saa maa det altsaa omvendt være saaledes, at naar Regeringspartierne stiller dette Ændringsforslag, giver de Landbrugsministeren en Mistillidsserklæring; det kan ikke være anderledes. Men det forekommer mig ikke, at den Tillid, det ærede Medlem har til Landbrugsministeren, rækker synderlig langt, for i samme Øjeblik der er Tale om, at den højtærede Landbrugsminister skal udnævne Amdsudvalgenes Formænd, saa glipper Tilliden, saa har det ærede Medlem mere Tillid til Amdsraadene, den Institution, der er den mest forældede her i Landet, som er udgaaet af et Sammensurium af almindelig Valgret og Forholdstalsvalg, hvad der bevirker, at de demokratiske Partier ikke i det første Par Hundrede Aar kan faa Flertallet der. Derfor har vi ingen Tillid til denne Institution, og her, hvor det gælder Statsmidler, der skal gives ud til et ganske bestemt Formaal, maa og skal det være Ministeriet, under hvis Ansvar Midlerne skal anvendes. Og det samme er Tilfældet, naar det ærede Medlem senere taler om det under Landbrugsministeriet